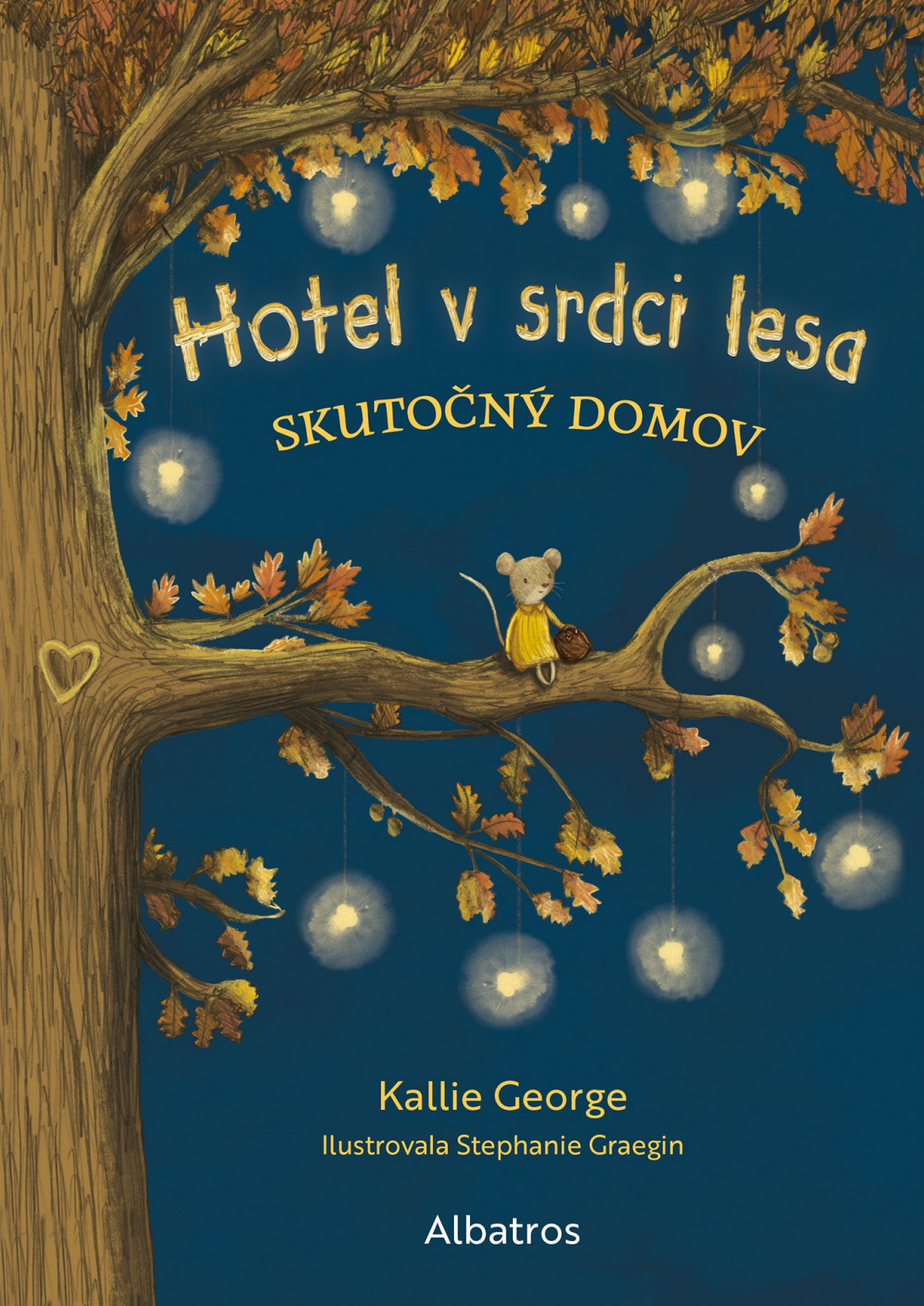

Hotel v srdci lesa

SKUTOČNÝ DOMOV

Kallie George

Ilustrovala Stephanie Graegin

Albatros

Hotel v srdci lesa 1
Skutočný domov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Kallie George

Hotel v srdci lesa 1: Skutočný domov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Hotel v srdci lesa

SKUTOČNÝ DOMOV

Kallie George

Ilustrovala Stephanie Graegin

Albatros

Kallie George: *Heartwood Hotel: A True Home*
Copyright © 2017 by Kallie George
Illustrations copyright © Stephanie Graegin
Translation © Jana Vlašičová, 2024
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2024

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4154-5
ISBN e-knihy 978-80-566-4165-1 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

Lukovi: Domov je tam, kde je srdce, a moje srdce je s tebou.
– K. G.

Pre Theresu a Sophiu
– S. G.

Obsah

1 Myška Mona *9*
2 Lesný festival *17*
3 Nezhody s Tilly *28*
4 Packu na to *37*
5 Tilly zoznamuje Monu s hotelom *42*
6 Lord a lady Mydlinkovci *53*
7 Veľký smrad *66*
8 Pieseň slečny Sibyly *74*
9 Ďatľovo varovanie *91*
10 Medveď Brum *100*
11 Katastrofa na recepcii *109*
12 Podlé vlky *123*
13 Tillino priznanie *132*
14 Falošná správa *139*
15 Odvaha *153*
16 Skutočný domov *161*

Poďakovanie *173*

1

Myška Mona

Domov je vraj tam, kde je srdce, aspoň tak to počula. Myška Mona však domov nikdy nemala. Teda mala, ale nikdy nie nadlho. Zaprášený balík sena, opustené vtáčie hniezdo, pichľavá húština – za svoj krátky život bývala na viac miestach, ako mala fúzov. A teraz jej posledný domov v starom dutom pni zaplavila po búrke voda.

Keď v lete ten peň našla – s hríbikovým stolom vnútri a prameňom vody obďaleč – zdalo sa jej, že také šťastie azda ani nemôže mať. Prečo si to miesto neobsadilo nejaké iné zvieratko?

Teraz to Mona pochopila. Sedela v rohu na koreni, triasla sa od strachu a sledovala, ako voda

postupne zaplavuje vnútorný priestor, obkolesuje posteľ z machu, špliecha na stôl, hrozí, že so sebou odnesie myškin kufor.

Kufor bolo to jediné, čo jej zostalo po rodine. Bol vyrobený z orechových škrupiniek, navrchu mal vyrezané malé srdiečko. Mona sa za ním načiahla.

Čas sa znova presťahovať, pomyslela si a zavzdychala. Pevne stisla rúčku kufra a vyrazila z bútľaviny do búrky.

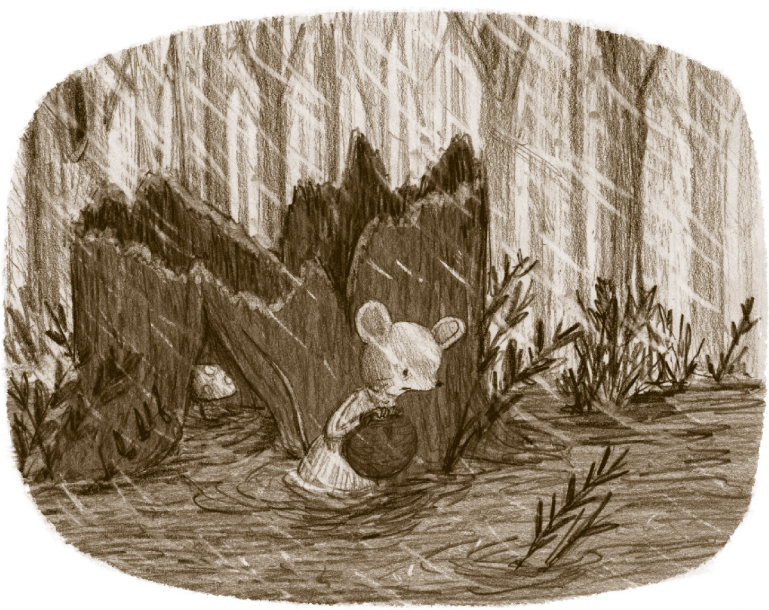

Dážď búšil do stromov Papraďového lesa, ktorý práve v tom čase menil farby na jesenné. Mona bola okamžite premočená od ňufáčika až po chvost. Labky sa jej pri každom kroku zabárali do vlhkej pôdy.

Kam mám ísť? premýšľala. Napravo bola farma, tá však bola veľmi ďaleko a bývala tam mačka. Vedela to, pretože sa tam už raz pokúšala ubytovať. A tak mohla ísť buď doľava, alebo rovno.

Práve sa chystala vykročiť rovno, keď vtom… *Prask!* Oblohu preťal blesk a Mona až nadskočila od strachu. Takže doľava. Zamierila hlbšie do lesa, poskakovala z vetvičky na list, snažila sa vyhýbať blatu.

Keby sa jej podarilo nájsť skalu, rodinku hríbov alebo bútľavý strom, kam by sa uchýlila. Nič z toho však nenašla. Nenašla dokonca ani stopy po iných zvieratkách. *Všetci sú isto pred búrkou ukrytí v bezpečí svojich domovov,* pomyslela si Mona.

Zanedlho sa jej dažďové kvapky nahromadili v ušiach. Vytriasala si ich, ale potom počula desivé zvuky búrky ešte jasnejšie. Vietor hvízdal, šľahal a krútil sa – pripomínal zavíjanie. *Vlky!*

Mona vypískla a pridala do kroku. Vlky znova zavyli. Zdalo sa, že sú ďaleko, ale vlky sú vlky, báli sa ich všetky malé zvieratká. Boli to lovci a nedalo sa im veriť. Nič nebolo horšie ako ony.

Dážď ešte zosilnel. Tak takto teda zíde zo sveta? Rovnako ako jej rodičia – odnesie ju búrka? Keby len mala nablízku packu, ktorej by sa mohla chytiť, alebo niekoho, kto by jej povedal, že všetko bude v poriadku. Bola však sama.

A potom si konečne čosi všimla: obrovský strom, čnejúci do takej výšky, že nedovidela na jeho vrchol. A bol dutý! Rozbehla sa k otvoru.

Ale okamžite pochopila, že to nie je dom pre myšku. Bol to medvedí brloh. Žiadny medveď v ňom však pravdepodobne už dlhší čas nebýval.

Vo vzduchu bolo stále cítiť pach kožušiny, rybaciny a lesných plodov a Mona dobre vedela, že tam nikdy nebude vedieť zaspať hlbokým spánkom. Čo ak sa medveď vráti? Hoci sa medveďov nebála tak ako vlkov, lebo chvíľu vedľa medveďa bývala, takže vedela, že sa viac zaujímal o lesné plody ako o ňu, predstava, že by s nejakým uviazla v nore, ju veľkou radosťou nenapĺňala.

A tak – aj keď nerada – znova vyliezla von do búrky.

Cestu jej však zablokoval potôčik, ktorý sa pri búrke rozvodnil. Hľadala miesto, kade by dokázala prejsť na druhú stranu. Zbadala konárik, ktorý viedol cez potok. Mona vedela dobre udržiavať rovnováhu – všetky myšky to vedeli –, ale keď bola takmer na druhej strane, zdvihla zrak a v kríkoch pred sebou uvidela oči!

Lesknúce sa oči vlkov! Bola si tým istá. A nie jeden pár ani dva či tri, ale toľko, že ich nedokázala porátať. Srdce sa jej rozbúchalo až v hrdle,

packy sa jej na konári pošmykli a…

Šplech! Mona spadla do vody. *Špľach!*

Namiesto vlkov ju zhltol prúd vody – pohadzoval ňou a unášal ju preč. Voda jej zaliala ústa, takže sa rozkašľala a rozprskala. Zúfalo sa držala svojho kufríka poskakujúceho na hladine, prúd ju unášal dolu, popri kríkoch a papradí, skalách a koreňoch, hlboko do lesa.

Unášal ju stále ďalej a ďalej. Vyštverala sa na kufor a sledovala, ako sú stromy okolo čoraz viac obrastené machom, čoraz pokrútenejšie. *Toto musí byť stred lesa,* pomyslela si – tam ešte nikdy nebola.

Napokon sa prúd spomalil a vyústil do jazierka vytvoreného veľkými koreňmi. Jeden z nich bol

vykrútený dopredu ako labka ponúkajúca pomoc, a tak sa jej Mona chytila, a vyliezla z vody.

Zalapala po dychu. Pred ňou sa vypínal ďalší obrovský strom. Tento bol viac než obrovský. Bol… majestátny.

Na jeho vrchu sa rozprestierali obrie konáre a pripomínali korunu. Zlaté listy chránili pred dažďom a vetrom. Medzi koreňmi rástol taký úhľadný mach, až to pôsobilo, ako by ho niekto upravoval a zastrihával. A možno to tak aj bolo, pretože na kmeni, priamo nad myškinou hlavou, bolo čosi vyrezané.

Bolo to srdiečko. Podobné ako na jej kufríku, ale v strede tohto srdiečka boli iniciálky HVSL.

Čo to asi tak znamená? dumala myška.

Mona nedokázala odolať. Pomaly sa zdvihla na špičky a načiahla sa, aby sa toho srdiečka dotkla.

Šťuk. Srdiečko sa jej podarilo zatlačiť dovnútra a na kmeni sa otvorili dvere.

HV
SL

2

Lesný festival

Mona zapišťala od úžasu a vstúpila do priestoru plného tepla, svetla a lahodnej vône pečených žaluďov.

Miestnosť bola veľká – veľmi veľká len pre myšku, dosť veľká pre skupinu malých zvieratiek. Oproti dverám stál kamenný krb. Nehorelo v ňom, ale bol ozdobený girlandou z pestrofarebných listov. Pred krbom ležal koberec z machu obkolesený pohovkou a kreslami vyrobenými z vetvičiek obloženými ďalším machom. Naľavo stál veľký drevený stôl a na ňom hrubá kniha s ceruzkou. A zo stropu boli do kruhu zavesené

sviečky, a osvetľovali priestor jemným zlatým svetlom.

Mona ešte nikdy nevidela niečo také úžasné.

Kto tu asi býva? premýšľala. Nablízku však nebol nikto, kto by jej odpovedal.
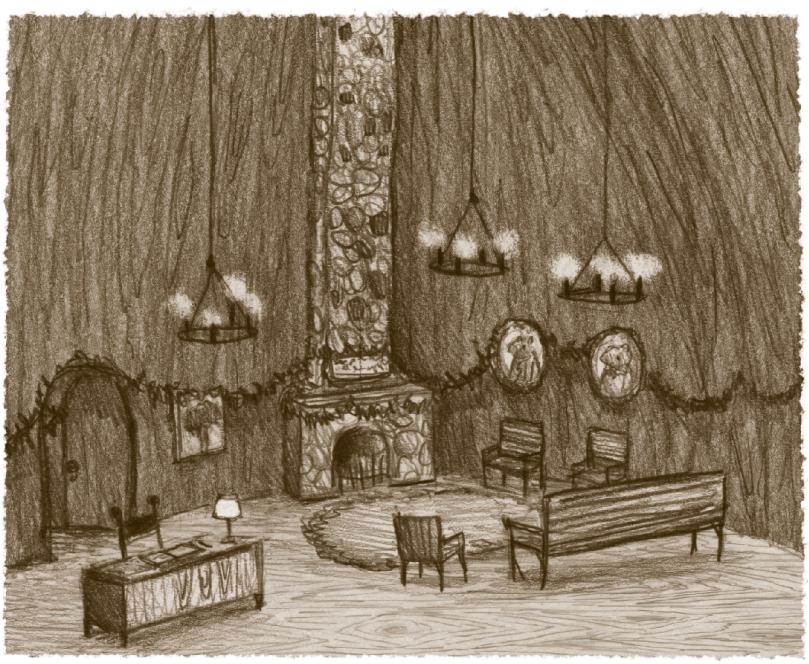
Spoza krbu sa ozývala tlmená hudba a smiech. Mona urobila niekoľko krokov a vykukla cez otvorené dvere na chodbu. Odtiaľ tie zvuky vychádzali. Vybrala sa tým smerom, ale zastala.